

Magára hagyott test

A lány, aki nem én vagyok, a szájához emeli a cigit. Fintorog, nem szereti a fű ízét, de kell a zsibbadás, könnyebb minden, ha eltompulnak az érzékek. Eldobja a csikket, megdörzsöli a szemét, lüktet odabent a sötétség. Arra gondol, milyen jó lenne itt maradni. Égeti az arcát a nap, izzik a vaskorlát a tenyere alatt, maga elé képzel egy házat valahol a városhatárban, mondjuk Solymár szélén. Modern építésű, fehérek a falai, a hátsó kertben szilvafák szegélyeznek egy kis veteményest, a nagyanyja derékra tett kézzel áll a palánták között. Papucscsattogás töri meg a csendet, a lány szeme kipattan. Megfordul, összerántja magán a köntöst, csupasz alatta a test, és fehér, rengeteg apró anyajegy borítja. A rendező a teraszajtóban áll, műanyagvillával tömi a szájába a kebabot egy ételesdobozból, *húsz perc múlva kezdünk, bogaram, csámcsogja, és elmosolyodik, mosás már volt, ugye?*

Férfiszag lengi be a nappalit, húszan, huszonöten is lehetnek, a kameracsapat statívokat szerel a teraszajtó mellé, a kellékes egy bársonydiványt húz keresztül a márványpadlón. A lány, akinek a gondolatai nem az én gondolataim, követi a rendezőt egy hosszú folyosón. Ajtók jobbra-balra, csillognak a napfényben az ezüstkilincsek, hatalmas ez a ház, százmilliókat érhet, az ügynőke azt mondta a telefonban, hogy hollywoodi produkcióknak szokta kiadni a tulaj, itt szállásolják el az amerikaiak a Di Capriókat. A rendező megáll az egyik ajtónál, *nézd, hajol bizalmasan a lány arcába, én nem tudom, hogy mennyit melóztál már, és kikkel, de a mi teamünk véresen komolyan veszi a dolgát, ezek itt nem mellőzött filmesek. Csupa profival fogsz együtt dolgozni, szóval neked is profivá kell válnod, értem? Figyelni az arcra, a mozdulatokra, az árnyékolásra. Kívülről nézd magad, ez a lényeg.* A lány lábujjhegyre áll, majd visszajéti magát a sarkára. Arra gondol, amit a nagyanyja mondott neki egyszer, hogy azok a nők szokták kívülről látni magukat, akiket megerőszakolnak. A rendező széthúzza a köntösét, és gyengéden végigsimít a mellei között. *Nagyon szépek, mosolyog, miközben kinyitja neki az ajtót.*

Tejfehér gömbcsillár lóg a mennyezetről, a lány, akinek a szeme nem az én szemem, a hátán fekszik. Apró test az üres kádban, túl kicsik a mellei, a combja túl vastag, a fogai se szépek, nem hordta rendesen az éjszakait. Nyikorog a zománc, ahogy felül. Széttárja a lábát, megfogja a fecskendő, a gumivezeték egy gömbölyű tartályban végződik, lötyög benne a langyos folyadék. Lenyúl a lába közé, masszírozva lazítja a záróizmot, benyálassza a fecskendő végét, és egy gyors mozdulattal feltolja magának. Nyomkodja a tartályt, spriccel a végbélbe a folyadék. Amikor kiürül, kihúzza, és összeszorítja a fenekét, közben próbál máshol lenni fejben, a profizmusra gondol, aztán meg a nagyanyjára, ahogy reggel alufóliába csomagolja nekem a szendvicseket, és megkérdezi, *mit is dolgozol, kislányom?* A konyhában ülök a műanyagszéken, apró kortyokban nyelem a kávé, és az asztalterítő virágmintáit nézem, hogy még véletlenül se találkozzon a tekintetünk, *pincérkedem, mama, felelem, a belvárosban, egy kis kávézóban.* A lány, akinek az emlékei nem az én emlékeim, feltápáskodik a kádban. Összezárt lábbal átlendül a peremén, odacsoszog a végéhez. Mélyet szív

a klórszagból, és elengedi magát, néhány másodperc alatt kijön minden. *Azt én is csináltam a te korodban*, bólogat a nagyanyja a képzeletében, a konyhapulthoz lép, és újra elkezdi szeleteket vágni a kenyérből, mert máris elfelejtette, hogy néhány perccel korábban elkészítette a szendvicseket, *élvezd az életet, kislányom*, mondja csendesen, *amíg fiatal az ember és szép, végtelen sok lehetősége van a világban*.

Csiklandozza az arcát a púderecset, nyomja a fenekét a szék. Érti, hogy a sminkes odahajol hozzá, megtelik az orra a férfi parfümjével. Lüktet a sötétség a szeme előtt, a nagyanyját látja benne, *ne hagyd, hogy a férfi csináljon belőled nőt, kislányom*, mondja, miközben odaszorítja a falhoz az ikeás polcot. Itt még fiatalabb, egyenes a háta, és nincsenek májfoltok a kézfejen, *belülről legyél nő*, folytatja, *sugározd magadból minden mozdulattal, akkor nem tudnak megalázni sosem*. Ráhelyezi a vízmértéket a polcra, egyszerű, festetlen fadeszka, a szomszédoktól kaptuk, *ide rajzold*, mutatja, *meg ide*. Felfirkantok a falra egy-egy ikszet, ő bepattintja a fúrót a konnectorba, felveri a délutáni csendet a zúgás. Ömlik a por a falból, az arcát nézem, az átható, zöld szemeit, ő a legszebb nő a világon. Bedugja a tiplit a lyukba, két kézzel forgatja a csavarhúzó, *mindent lehet, csak akarni kell*, mondja, és felcsúsztatja a polcot a konzolokra. Hideg a rúzs érintése, a lány, akinek a szája nem az én szám, összerezzen. Kinyitja a szemét, nagyokat pislog, nézi a maszk mögé bújtatott arcot a tükörben. *Jó ez a piros a hajadhoz*, mondja neki a sminkes, *jó leszel a képen, meglátod*.

Kamera forog, kiáltja, az operatőr, *set!* A lány, akinek a lába nem az én lábam, a teraszajtó előtt térdel. Férfitest magasodik fölé, feszülnek az izmok a hasán, egyenletesen nyírt, szőkés szőrcsík vezet az ágyékától a köldökéig. A stáb elnémul, az elsőasszisztens felemeli a kezét, és tessék! A lány becsukja a szemét. Arra gondol, hogy ez csak egy test, hús és vér, más semmi. Kitérte a száját, összerándul a gyomra. A fejét megdönti, a nyelvét kinyújtja, de így is beindul a garatreflex, öklendezik és prüszköl, a férfi tépi a haját, két kézzel rángatja a tarkóját, aztán tövig letolja a farkát a torkába. Hosszan odaszorítja az arcát az ágyékához, a lány érzi a nyirkos férfiszagot, szűrják az orrát a szőrszálak, aztán enyhül a szorítás, hátrarándul a feje, kiszakad a tüdejéből a köhögés, próbál mosolyogni, de remeg a szája, *your dick taste so good*, mondja a hang, ami nem az én hangom, *I like to suck it so much*. A férfi rámarkol a hajára, ő nem kap levegőt, visszanyeli a gyomorsavat, kidagadnak az erek a nyakán, csöpög az álláról a nyál meg az izzadság, erőltlenül üti a fölé magasodó hasfalat, *ennyi, leállunk!*, kiáltja a rendező, mert látja, mi következik. Látja az egész stáb. A sminkes odaugrik a vödörrel, de a fele így is mellémeget, sárgászöld lé placcsan a kövön, a lány bőfőg egy utolsót, majd megtámaszkodik a tenyerén, reszket a karja, a gyomra újra meg újra összeszorul és kienged, *Gyurikám, korrigáld le a művésznőt*, hallja a rendező hangját valahonnan távolról, *tíz perc szünet, utána kistotálból ugyanez!*

Fénylik a bőr a síkosítótól, a záróizom már nem húzódik össze, csak megremeg. A kamera közeliből veszi, a lány, akinek a teste nem az én testem, érzi az operatőr lehetét a combján. A konyhapulton könyököl, a hideg kőnek préseli a homlokát. Hirtelen jön a fájdalom, tudja, hogy érkezik, mégis megroggyan a térde. Felsikolt, visszhangzik a csattogás, *that's it, baby*, nyögi a férfi, *your ass is so good*. A rendező bazmegol, *figyelj már oda, Peti, mindent leánykólsz, te meg nyújtsd ki rendesen a lábad!* A lány szája résnyire nyílik, halkán nyöszörög, összeszorítja a szemét és menekül a sötétbe, maga elé képzelet a kertesházat a városhatárban, a fehér falakat,

a bejáratához vezető kavicsösvényt. Nyílik az ajtó, kerek ablakokon ömlik be a világosság a nappaliba, átmossa a fény a tágas szobákat. A földszinten két külön háló van, az emeleten a hegyoldalra néz az erkély, szomszédok nincsenek, az autótút messze, csak a fák közt csordogáló patak hangját lehet hallani, meg a szelet, ahogy rázza a leveleket az ágakon. *Gyorsabban!*, kiáltja a rendező, *adjál neki!* A lány szeme kipattan, rászakad a fájdalom, ernyedten bámulja a műanyaggyümölcsökkel teli kosarat a konyhapult végén. A férfi maga alá préseli, ráfog a torkára hátulról, ő pedig semmi másra nem tud már gondolni, csak hogy mindjárt átszakad a teste, megreped valahol a külső felület, és kiömlik belülről minden.

Még vörös az ég, amikor felszál a buszra, lassan telepszik rá a városra a fülledt, nyári sötétség. A végállomásig megy, befordul egy kis utcába, csámpásan jár, kis terpeszben, úgy nem fáj annyira. A Spar már bezárt, de a kínai még nyitva pár utcával arrébb, kenyeret és felvágottat dob a kosárba, üres a gyomra, mégis görcsöl, mintha facsarná odabentről valaki. *Kasszás vagyok, mama*, mondogatja magában, próbálgatja, milyen érzés, *receptiós egy hotelben, pizzafutár a Don Pepénél*. Vesz egy csomag cérnametéltet, zsírszegény tejet és egy zacskó dianás cukrot, azt fogsor nélkül is el lehet szopogatni. Ezerhatszáz forint, kártyával fizet, jön az SMS a vásárlásról. Az ingatlan.com van megnyitva a mobilján, negyvennégymillió forint, ez áll a solymári kertesház címe mellett, a képeket profi fotós csinálta, szépen be van világítva mindegyik, a külsőknél ott a hegyoldal a háttérben. Lecsúszik az ujja a középső gombra, nehéz kilépni az oldalról, pedig fejből tud már minden apró részletet a fotókon, annyit nézegette őket. Mindegy, győzködi magát, nem számít, a valóságban úgyse ilyen szép, rohadnak a falak biztos, vagy ömlik a tető. Elpakol a táskájába, bedobja a telefont is. Nem nyitja meg az SMS-t, anélkül is tudja, hogy túl sok hiányzik még a számláról.

Lassan gyalogol fel a csigalépcsőn, visszatartja a levegőt, büdös van megint, lusták kivinni a kutyát az alattuk lakók, vagy csak félnek már este a környéken. Nincs nála kulcs, zörgeti a rácsot. Résnyre nyílik az ajtó, odabent vaksötét, elnyeli a lépcsőház fényét a lakás, alig látja a nagyanyja arcát, de a szagát rögtön megérzi, megint elfelejthette, hol van a végé. *Te vagy az, kislányom?*, hunyorog, tésztadarab ragadt a szája felett pelyhedző bajuszba, *hol jártál?* A lány átnyúl a rácson, segít a remegő kéznek betalálni a kulcslyukba, *dolgoztam*, feleli. A nagyanyja nem áll el az ajtóból, ködös a tekintete, a fülei mélyen kilógnak a drótszerű haj alól, *mit is dolgozol?*, kérdezi. A lány belenéz a szemébe, keresi a legszebb nőt a világon a fókuszatlan, fekete pötty mögött, de mintha kútba bámulna, mély odalent a homály. *Színész vagyok, mama*, mondja, és gyengéden arrébb tolja az útból.

Tele van a fürdőkád, odamegyek és kihúzom a dugót. Megvárom, amíg kiürül, majd megnyitom a csapot. A tükrökhöz lépek, ledörzsölöm a festéket a szememről, az arcom még mindig ragad, felhabosodik rajta a balzsam, érzem, ahogy kijön a pórusokból minden. A maradékot letörlöm, aztán befordítom a tükröt a fal felé, ma már nem akarom látni magam. Gőzölög a víz a kádban, belecsúszok a forróságba, nyakig merülök benne, és azt képzelem, hogy feloldódik a testem. Nyílik az ajtó, *itt vagy?*, hunyorog a nagyanyám. Pöttyös bögrét tart a kezében, *főztem neked teát*. Belekortyolok, alig bírom lenyelni, olyan édes. A csaphoz csoszog, *tele van az már*, mondja, és elzárja, ránk ömlik a csend. A kád végébe húzza a sámlit, belemártja a kezét a vízbe, kipattintja a samponostubus tetejét. Kérgesek az ujjai, de jólesik az

érintése, gyengéden dolgozza bele a krémet a hajamba, *mit csináltál ma?, mesélj nekem valamit!*, mondja, miközben a fejemet vakargatja, *szeretném hallani a hangodat*. Becsukom a szemem, nézem a sötétséget, próbálok beleképzelni valami súlytalan hazugságot. *Nem történt semmi különös, mama*, mondom neki, *dolgozni voltam, tudod*. Lenyúl a halántékomhoz, körkörösén masszírozza az érzékeny pontot, *mit is dolgozol, kislányom?* Türelmesen várja a választ, nehezen veszi a levegőt, halkan zörög a tüdeje.

